

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/11/2017
Identifikačné číslo spisu: 7015201091
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7015201091.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobkyne G. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XX/A, XXX XX L., zastúpenej JUDr. Rastislavom Cestickým, advokátom so sídlom kancelárie Štúrova č. 27, 040 01 Košice, proti žalovanému Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Košiciach, Krajskému dopravnému inšpektorátu, Kuzmányho 8, 041 02 Košice, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/107/2015-45 z 28. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 6S/107/2015-45 z 28. októbra 2016 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-14/2014-P z 21. marca 2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Okresným riaditeľstvom policajného zboru, Okresným dopravným inšpektorátom v Košiciach (ďalej len „prvostupňový orgán“) č. ORPZ-KE-ODI1-533/2013-P z 19. novembra 2013, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), pretože 18. januára 2010 v čase o 9:23 hod. viedla motorové vozidlo značky Škoda Fabia, evidenčného čísla L.-XXXES, v Košiciach po Triede SNP v smere jazdy od kina Družba ku križovatke ul. Trieda SNP - Ružínska v ľavom jazdnom pruhu pre priamy smer jazdy, pričom pred vjazdom do uvedenej križovatky sa nevenovala plne vedeniu vozidla a nesledovala situáciu v cestnej premávke, do križovatky vošla v takom čase, kedy na cestnej svetelnej signalizácii (ďalej tiež „CSS“) pre

jej smer jazdy svietil este červený signál „Stoj!“, v dôsledku čoho došlo v priestore križovatky k zrážke vozidiel, a to pravej prednej časti vozidla Škoda Fabia a ľavej prednej časti motorového vozidla značky Chrysler, evidenčného čísla L.-XXXGH, ktoré v tom čase viedol vodič M. E. v smere jazdy od ul. Ružínskej na ul. Laboreckú na zelený signál „Voľno“, G. L.Á. takto spôsobila dopravnú nehodu, pri ktorej sama utrpela ľahkú ujmu na zdraví, pri dopravnej nehode vznikla na motorovom vozidle Škoda Fabia odhadovaná škoda vo výške cca 4.000,- eur a na motorovom vozidle Chrysler vznikla odhadovaná škoda vo výške cca 5.000,- eur, použitie alkoholu u vodičov po dopravnej nehode zistené nebolo, čím porušila ust. § 3 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 1 písm. c) s poukázaním na § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) s poukázaním na ust. § 9 ods. 3 písm. a) vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke. Súčasne podľa ust. § 11 ods. 3 zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov bolo upustené od uloženia sankcie za priestupok, pretože k náprave žalobkyne postačuje samotné prejednanie priestupku, a taktiež bolo upustené od povinnosti náhrady trov konania vo výške 33,- eur.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd skonštatoval skutkový stav tak, ako tento vyplýva z administratívneho spisu a vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu, pre objasnenie podstatnej otázky, ktorou bola otázka, či žalobkyňa prechádzala križovatku na zelené svetlo, uzavrel, že z doplnujúcich vykonaných dôkazov (v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sžd/33/2012 z 27. marca 2013) jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa sa predmetného priestupku, ktorý jej bol kladený za vinu, dopustila a spáchala ho spôsobom uvedeným vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Správny súd mal za to, že posúdenie konania žalobkyne správnymi orgánmi už nedáva pochybnosti o tom, že správne orgány rozhodli v súlade so zákonom. Zo zápisníc o výsluchu svedkov je nesporné, že títo boli zápisnične poučení podľa ust. § 35 Správneho poriadku o povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčovať a z obsahu zápisnice o ústnom pojednávaní z 19. novembra 2013 vyplýva, že žalobkyňa bola oboznámená s výpoveďami svedkov a dôkazy, ktoré navrhovala ona vykonať, aj boli vykonané v súlade s ust. § 32 ods. 4 Správneho poriadku. Správny súd poukázal, že žalovaný správny orgán vychádzal predovšetkým z podaného vysvetlenia B. E. G., majiteľa firmy E. G. - V. E. E., zo znaleckého posudku Ing. C. G., PhD., znalca z odboru cestná doprava č. 91/2013 z 27. septembra 2013, ako aj z výpovedí svedka U. B. G. A. a tiež z obrany žalobkyne, prednesenej na ústnom pojednávaní 19. novembra 2013. K námietkam žalobkyne

o jej nevine, správny súd uviedol, že žalobkyňa nevyvrátila žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti, ani skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi. Správny súd skonštatoval, že z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je aj administratívny spis žalovaného, je nesporné zistené, že žalovaný sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobkyne uvedenými v jej odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu. V súdnom preskúmvacom konaní obsahom administratívneho spisu žalovaného bolo preukázané, že vykonané dokazovanie prvostupňovým správnym orgánom, ako aj žalovaným bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak, ako prvostupňový správny orgán ani žalovaný neurobil takú chybu v konaní, ktorá by mala vplyv na zákonnosť žalovaného rozhodnutia. Záverom správny súd uviedol, že námietky, ktoré žalobkyňa namietala v žalobe a aj na pojednávaní súdu, a ktoré smerovali v prevažnej miere mimo žalovaného rozhodnutia, sú prevažne totožné s námietkami v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, s ktorými sa žalovaný vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal.

3. O trovách konania správny súd rozhodol tak, že žalobkyňa ako neúspešnému účastníkovi konania nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote žalobkyňa (sťažovateľka) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) až i) S.s.p., a navrhovala, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a zruší žalobou napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie.

5. V kasačnej sťažnosti sťažovateľka rozsiahlo poukázala na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sžd/33/2012 z 27. marca 2013, ktorý v predmetnej veci nemal istotu že skutok sa stal tak, ako bolo

uvedené v napadnutom (toho času už zrušenom) správnom rozhodnutí a preto napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie „žalovaného“ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň mu stanovil úlohy, ktoré bolo potrebné v ďalšom konaní riešiť, pričom však správny orgán prvého stupňa, žalovaný, ako aj správny súd sa s týmto záväzkom a zároveň právnym posúdením nevysporiadali tak, ako im to ukladalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie a obmedzili sa len na vykonanie dôkazov, ktoré sami uznali za vhodné. Navyše ich hodnotenie nevyplýva z doteraz zisteného a zhodnoteného stavu, tak ako to predpokladá ust. § 31 ods. 1 a ods. 5 Správneho poriadku, kedy neboli použité všetky prostriedky za účelom objasnenia skutkového stavu veci a vyhodnotenia vykonaných dôkazov podľa úvahy právneho orgánu. Žalovaný sa podľa sťažovateľky síce snažil dokazovanie v intencióch rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sžd/33/2012 z 27. marca 2013 vykonať, avšak ako uviedla „...ako sám konštatuje (v intencióch odôvodnenia nekonštatuje), nie je možné, aby bolo pribratie znalca do samotného konania a správnym orgánom vyhodnocovanie jeho záverov zo skutku, ktorý sa mal stať dňa 18.01.2010, pričom do konania bol pribraný a ním vyhotovený znalecký posudok č. 91/2013, aby uvedené závery boli ničím nepodložené hypotézy a konštrukcie, ktoré následne verifikuje obsluha svetelnej signalizácie (osoba s potenciálom zodpovednosti za vznik dopravnej nehody), kritickej križovatky a napokon neodôvodnene objektivizuje správny orgán, a súd prvého stupňa mu v tom dáva neodôvodnene za pravdu.“. Sťažovateľka uzavrela, že správny orgán prvého stupňa, žalovaný, ako aj súd prvého stupňa, rozhodujúce dôkazy zhodnotili ako „dohad nad dohad“, „konštrukcia nad konštrukciu“ a nepýtali sa a nerozhodli o otázke, Najvyšším súdom SR v rozsudku č. k. 10Sžd/33/2012 z 27. marca 2013 stanovenej (na aký svetelný signál žalobkyňa vošla do križovatky), a to v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“. K záveru správneho súdu, že žalobkyňa nevyvrátila žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti, ani skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, sťažovateľka uviedla, že nie je jej povinnosťou sa vyvinúť z dôkazného stavu, resp. že nemusí v intencióch skutkového stavu preukazovať svoju nevinu, naopak správny orgán musí dokázať jej vinu v intencióch prejednávaneho prípadu. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala, že v predmetnej veci rozhodoval senát 6S správneho súdu, pričom vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KRP-DI-OBCP-P-107/2010 z 2. júna 2010 (vec vedená správnym súdom pod sp. zn. 7S/13916/2010) rozhodoval senát 7S správneho súdu, čím došlo k zmene zákonného sudcu, resp. senátu ako takého, bez zákonného odôvodnenia.

6. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe z 12. novembra 2015 (č. l. 29), na záveroch ktorého zotrval v celom rozsahu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 31. januára 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

8. Predmetom konania pred kasačným súdom bolo v medziach bodov kasačnej sťažnosti preskúmať závery napadnutého rozhodnutia správneho súdu. Sťažovateľka v rámci kasačného konania primárne namietala, že žalovaný a správny súd sa neriadili záväzným názorom Najvyššieho súdu, ktorý v rozsudku č. k. 10Sžd/33/2012 z 27. marca 2013 vyslovil pochybnosti o vine sťažovateľky a nariadil správne orgánu v tomto smere doplniť dokazovanie, konkrétne ustanoviť znalca, ktorého úlohou bude „...po konzultácii s obsluhou svetelnej signalizácie kritickej križovatky, doplniť odborné vyjadrenie, či pri prevádzke uvedenej signalizácie nedochádzalo k poruche, resp. poruchám, ktoré by spôsobovali možnosť rozsvietenia zeleného svetla v dvoch rozdielnych smeroch, ktoré sa vzájomne križujú. V prípade nevyhnutnosti pre zabezpečenie podkladu rozhodnutia nie je vylúčené prípad i rekonštruovať v súlade s ustanovením § 34 ods. 2 a 4 Správneho poriadku....“.

9. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného je zrejmé, že v intencióch pokynu Najvyššieho súdu SR podal vo veci vysvetlenie B. E. G., G. W. E. G. - V. E. E., ktorý vylúčil súčasné zaradenie zeleného

signálu v kolíznych smeroch, a to aj v prípade zásahu obsluhy do radiča cestnej svetlenej signalizácie, ktorý však súčasne vylúčil. K svojej výpovedi doložil koordinačný diagram k signálnemu plánu č. 2 (ktorý bol v činnosti v čase prejednávanej dopravnej nehody) a zdôraznil, že nemohlo dôjsť k nedodržaniu tabuľky zadaných medzicasov, a taktiež uviedol, že nemá dôvod si ani myslieť, že došlo k posunu svetelných signálov medzi križovatkou Trieda SNP - Ružínska a peším priechodom na Triebe SNP, ako aj zastávke električiek MHD pri kine Družba a ani k posunu v rámci jednej križovatky medzi jednotlivými signálnymi skupinami, práve v okamihu dopravnej nehody. Následne bol vo veci rozhodnutím č. ORPZ-KE-ODI1-533/2013-P z 21. augusta 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. septembra 2013, ustanovený znalec B. C. G., D., ktorý vypracoval znalecký posudok č. 91/2013 z 27. septembra 2013. Zo záverov znaleckého posudku č. 91/2013 z 27. septembra 2013, zhodne ako z odborného vyjadrenia B. B. T. Č.. 13/10 z 28. februára 2010 vyplýva, po posúdení v spise sa nachádzajúcich dôkazov (vrátane predložených sťažovateľkou), totožný záver a síce, že sťažovateľka so svojim vozidlom vošla do križovatky na červený svetelný signál. Kasačný súd osobitne poukazuje na závery znaleckého posudku č. 91/2013 z 27. septembra 2013 v časti posudzovania technickej prijateľnosti výpovedí vodičov, kde znalec uviedol, že výpoveď sťažovateľky je „...v časti času začiatku jej reakcie na vozidlo Chrysler výrazne nepresná a ďalej neobsahuje detailné údaje o jej činnosti pri vchádzaní do predmetnej križovatky (smer pohľadu, popis výhľadu, vzdialenosť a pod.).“. Po tom, čo bola po konzultácii s obsluhou svetlenej signalizácie kritické križovatky, odstránená pochybnosť či pri prevádzke uvedenej signalizácie nedochádzalo k poruche, resp. poruchám, ktoré by spôsobovali možnosť rozsvietenia zeleného svetla v dvoch rozdielnych smeroch, ktoré sa vzájomne križujú, boli odstránené pochybnosti vyslovené Najvyšším súdom SR v rozsudku č. k. 10Sžd/33/2012 z 27. marca 2013. Závery znaleckého posudku č. 91/2013 z 27. septembra 2013 potom už len dotvárajú obraz správnosti napadnutého rozhodnutia.

10. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka v kasačnej sťažnosti neuviedla okrem všeobecných tvrdení žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by spochybňovali ktorúkoľvek časť správnym orgánom ustáleného skutkového stavu. Právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku č. k. 10Sžd/33/2012 z 27. marca 2013 nemožno na prejednaný prípad aplikovať, nakoľko všetky nezrovnalosti, ktoré boli v predmetnom rozhodnutí identifikované, boli v intenciách pokynu Najvyššieho súdu SR odstránené.

11. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky ohľadne prenosu dôkazného bremena kasačný súd uvádza, že sťažovateľka si nesprávne vysvetľuje argumentáciu správneho súdu, ktorá neprenáša na obvineného povinnosť vyvíňovať sa, ale ktorý poukazoval na skutočnosť, že sťažovateľka v súdnom konaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali skutkový a právny stav tak, ako bol tento ustálený správnym orgánom, na základe vykonaných dôkazov. Správny orgán dostatočným spôsobom preukázal a logicky odôvodnil vinu sťažovateľky, preto ak táto so záverom správneho orgánu nesúhlasila, mala možnosť v rámci správneho súdneho konania domáhať sa preskúmania tohto rozhodnutia, čo aj učinila, kde však bola zaťažovaná dôkaznou povinnosťou, ktorú neuniesla.

12. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie zásady zákonného sudcu, nakoľko v predmetnej veci rozhodoval senát 6S správneho súdu, pričom vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KRP-DI-OBCP-P-107/2010 z 2. júna 2010 (vec vedená správnym súdom pod sp. zn. 7S/13916/2010) rozhodoval senát 7S správneho súdu. Kasačný súd k tejto námietke uvádza, že táto nie je dôvodná, nakoľko konanie o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRP-DI-OBCP-P-107/2010 z 2. júna 2010, ktoré bolo vedené správnym súdom pod sp. zn. 7S/13916/2010 bolo samostatným konaním, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom správneho súdu č. k. 7S/13916/2010-132 z 30. mája 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 3. mája 2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sžd/33/2012 z 27. marca 2013, a ktorého výsledkom bolo zrušenie rozhodnutia žalovaného č. KRP-DI-OBCP-P-107/2010 z 2. júna 2010. Konanie o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-14/2014-P z 21. marca 2014 je novým a samostatným konaním, ktoré okrem obsahovej podobnosti nemá s konaním vedeným správnym súdom pod sp. zn. 7S/13916/2010 žiaden súvis.

13. Požiadavka vypracovania kasačnej sťažnosti advokátom a povinného zastúpenia advokátom v konaní o kasačnej sťažnosti (advokátsky primus) je odôvodnená predovšetkým tým, že v konaní o kasačnej

sťažnosti sa spravidla rozhodujú zložitejšie prípady a vedie sa spravidla spor o výklad práva, pričom zhromaždenie relevantnej argumentácie pre kasačný súd vyžaduje vysokú mieru právnej zručnosti a znalosti množstva právnych predpisov a rozhodnutí súdov (viď. aj Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 24. novembra 1986 vo veci Gillow proti Spojenému Kráľovstvu, sťažnosť č. 9063/80). Kasačná sťažnosť preto musí obsahovať všetky pre rozhodnutie kasačného súdu relevantné skutočnosti a musí byť koncipovaná konkrétne a určito. Vzhľadom na uvedené potom všeobecne koncipovaná kasačná sťažnosť, ktorá v rámci nosných sťažnostných bodov (nesprávne zistený skutkový stav) neobsahuje konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú záver o porušení zákona správnym súdom (§ 440 S.s.p.), spravidla nie je spôsobilá privodiť zmenu alebo zrušenie napádaného rozhodnutia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

14. Zároveň kasačný súd konštatuje, že v administratívnom konaní neboli zistené také vady, na ktoré musí prihliadať nad rámec žalobných, resp. kasačných bodov (§ 195 k § 453 ods. 2 S.s.p.).

15. Je nepochybné, že sťažovateľka celú záležitosť vníma mimoriadne emotívne, avšak samotná skutočnosť, že táto sa so záverom správneho orgánu nevie/nemôže/nechce stotožniť a napadnutým rozhodnutím sa cíti byť dotknutá, nezakladá nezákonnosť rozhodnutia. Takisto, ako správne podotkol správny súd, stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozsudku, kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 S.s.p..

17. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. a contrario k §§ 167 ods. 1 a 168 S.s.p., tak že žiadnemu z účastníkov právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalobkyňa nebola v kasačnom konaní úspešná a v prípade žalovaného nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v ust. § 168 S.s.p..

18. Kasačný súd záverom a nad rámec kasačného prieskumu poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 8Sžf/10/2013 z 12. decembra 2013 a rozsudok č. k. 4Sž/168/1996, zverejnený v ZSP 10/1997, s. 21, na podklade ktorých možno pripustiť výnimku zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 134 ods. 1 S.s.p. (pôvodne § 249 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok), a ktorú predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, na ktoré musí prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala.

19. Neuniklo pozornosti kasačného súdu, že správny orgán prvého stupňa na pojednávaní 19. novembra 2013 vyhlásil rozhodnutie, v ktorom okrem iného zaviazal sťažovateľku k úhrade trov konania vo výške 33,- eur, pričom v písomnom vyhotovení rozhodnutia od tejto povinnosti upustil. Kasačný súd zdôrazňuje, že správny orgán je svojím rozhodnutím viazaný hneď ako ho vyhlási a písomné vyhotovenie rozhodnutia sa nemôže líšiť, nakoľko sa jedná o jedno a to isté rozhodnutie. Rozhodnutie o trovách konania, kedy správny orgán upustil od povinnosti sťažovateľky tieto uhradiť, je preto nesprávne.

20. Kasačný súd však prihliadol na zásadu zákazu reformatio in peius, teda zásadu zákazu zmeny v neprospech obvineného (resp. zásadu zákazu zmeny k horšiemu) a keďže zrušením predmetného výroku napadnutého rozhodnutia by v následnom konaní mohlo dôjsť len k zmene rozhodnutia v neprospech sťažovateľky, považoval požiadavku zachovania ústavnej konformity rozhodovania (v trestných veciach) za nadradenú požiadavku potreby bezchybných rozhodnutí správnych orgánov.

21. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§

139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.